

РЕШЕНИЕ

№ 24185

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 23.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **4524** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на Н. В. В. от [населено място] против Решение №РКС24-РИ09-40/16.04.2024г. на Ц. Н. – кмет на район „Красно село“, Столична община по заявление с рег. № РКС24- ОИ94-23/03.04.2024г. по описа на Столична община. По делото е изискана и приложена административната преписка .

В жалбата се твърди, че оспорения акт е незаконосъобразен. Сочи се , че Решение № РКС24- РИ09-40/16.04.2024 г. на Ц. Н., кмет на район „Красно село" - Столична община, с което е отказано предоставянето на налична законово дължима обществена информация, поискана с подадено заявление с рег. № РКС24-ОИ94-23/03.04.2024 г. е с противозаконен характер и се прави искане за обявяване на неговата нищожност, евентуално цялостната му отмяна (поради допуснатите закононарушения при издаването му).

Като основание за направеното искане се сочи противоречие с основополагащи принципни свръх повелителни правни норми , неспазване на установената форма, съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материалноравни разпоредби, несъответствие с целта на закона. В хода на производството не са изложени допълнителни аргументи в подкрепа на изложените бланкетно основание за оспорване на Решение № РКС24- РИ09-40/16.04.2024 г. на Ц. Н., кмет на район „Красно село" - Столична община. Не се претендират разноски.

Ответникът Кмета на район „Красно село“, Столична община, чрез процесуалния си представител изразява становище за допустимост, но неоснователност на жалбата. В хода на производството е представено подробно становище в подкрепа на твърдението за законосъобразност и правилност на оспореното решение. В него посочва, че в настоящият случай се иска информация отнасяща се за документи, съставени при възникване на трудови правоотношения, както и документи свързани с трудовата дейност на служител в районната администрация. Твърди, че исканата информация е свързана с начина на изпълнение на трудовите задължения на трети лица с частен характер, тъй като тя не е свързана с дейността и правомощията на органа. Т.е. в случая тази информация, която заявителят иска, не е обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Претендира присъждането на разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

На 03.04.2024 год. жалбоподателят подава заявлението за достъп до обществена информация до Кмета на район „Красно село“ СО през профила си в системата за сигурно електронно връчване.

Със заявлението е поискано предоставянето на информация по реда на ЗДОИ относно назначаването на работа в администрацията на район „Красно село“ - Столична община на Н. Д. като началник отдел ФСРКТД ведно с незаверени копия на документи относно задълженията по изпълняваната от нея длъжност, поставените й задачи, изпълнението им и присъствието й на работното място. В заявлението е отразено, че информацията се иска при наличие на надделяващ обществен интерес.

З. не е посочил начина по който да му бъде предоставена посочената информация.

На основание чл. 31, ал. 2 от същия закон, тъй като искането на заявителя касае трето лице, е изпратено писмо на лицето Н. Д. за изразяване на съгласие/несъгласие за предоставяне на поисканата информация. От третото лице е постъпил отговор с рег. №РКС24-ВК91-235/11.04.2024 г., с който отказва предоставянето на информация на заявителя по процесното заявление.

Административният орган се е произнесъл по заявлението с Решение № РКС24-РИ09-40/16.04.2024 г. на Ц. Н., кмет на район „Красно село“ - Столична община, като е предоставил пълен достъп до поисканата обществена информация в законоустановения срок, но е съобразил разпоредбата на чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ и предвид изричния отказ на третото лице информацията е предоставена в обем и по начин, който да не засяга интересите му. Приел е, че е налице пречка на заявителя да бъде предоставен достъп до исканата информация под формата на предоставяне на документи, съдържащи данни, касаещи трети лица, които в рамките на предоставените от закона права по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 2, пр. 1, вр. чл. 31, ал. 4, вр. ал. 1 ЗДОИ са депозирали изричното си несъгласие административният орган да предостави исканата информация. Прието е, че административният орган е в обективна невъзможност да предостави исканата информация, касаеща трети лица, тъй като обработването под формата на предоставяне на въпросните данни би било законосъобразно предвид изричната норма на чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016-679 на ЕП и Съвета от 27.04.2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с

обработването на лични данни.

Съдът приема, че подадената жалба е в срок.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспорваното решение има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК. Същото е получено от В. по заявената електронна поща, а жалбата срещу него е подадена на 30.04.2024 г. Следователно, спазен срокът по чл.149, ал.1 АПК. Оспорващият, като адресат на процесното решение, има правен интерес от обжалването му. Предвид това, съдът намира, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество обаче последната се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Разглежданото по делото административно производство е завършило с решение, което е постановено от компетентен за това орган, в кръга на неговите правомощия. Кметът на СО - район „Красно село“ е задължен субект по смисъла на чл.3. ал. I от ЗДОИ и в това си качество е задължен да се произнесе по всяко отправено до него искане за предоставяне на достъп до обществена информация по реда и на основание ЗДОИ с изричен и мотивиран акт съобразно нормите на чл. 28. ал. 2. чл. 29 и чл. 38 от ЗДОИ, с които има възможност в зависимост от конкретните обстоятелства или да остане искането без разглеждане, или да предостави исканата обществена информация, респ. да откаже предоставяне на заявения достъп до информация.

Наред с това, съдържанието на оспорваното решение съответства на реквизитите, посочени в чл.34 ЗДОИ и съответно следва да се приеме, че при издаването на акта е спазена и предписаната от закона форма. Съдът също така не констатира и в хода на административното производство да са допуснати нарушения на производствените правила при издаването на акта. В този смисъл, съдът приема, че не са налице основанията за отмяна на акта по т.1, т.2 и т.3 на чл.146 АПК.

По същество правният спор в настоящото производство се свежда до това дали правилно е приложен материалният закон и дали отказът от предоставяне на информация не е незаконосъобразно постановен на това основание.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Действително в закона липсва легално определение на понятието обществен живот, но с оглед целта на закона следва да се възприеме, че това е всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора. За да е обществена информацията по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, следва да са налице двете кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

В случая е поискан достъп до документи, съдържащи данни, касаещи трети лица. Настоящият съдебен състав счита, че тази информация, макар и съхранявана в районната администрация, няма характер на обществена такава. В настоящият случай се иска информация отнасяща се за документи, съставени при възникване на трудови правоотношения, както и документи свързани с трудовата дейност на служител в районната администрация.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България, т.е. става въпрос за живота на обществото като група хора. Исканата информация е свързана с начина на изпълнение на трудовите задължения на трети лица с частен характер, тъй като тя не е свързана с дейността и правомощията на органа. Т.е. в случая тази информация, която заявителят иска, не е обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ.

Ето защо съдът приема, че исканите със заявлението копия от документи не съдържат сведения, свързани с обществения живот в страна и не могат да дадат възможност на жалбоподателя да си състави собствено мнение относно дейността на задължения по закон субект. Поради това следва да се приеме, че редът на ЗДОИ за получаване на исканата информация е неприложим, а доводите на оспорващият в обратния смисъл не могат да бъдат споделени.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че при издаването на индивидуалния административен акт органът е приложил правилно материалния закон и отказът от предоставяне на достъп до информация по ЗДОИ се явява законосъобразно постановен. В този смисъл, не е налице и несъответствие с целта на закона. В тази връзка следва да се каже, че законодателят чрез разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1-3 от ЗДОИ изрично е предвидил случаите, в които е налице основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация. Съгласно т. 2 на цитираната норма основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на "надделяващ обществен интерес". Разпоредбата на § 6 от ДРЗДОИ определя, че "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 от ЗДОИ. В настоящият случай липсва такъв надделяващ обществен интерес, който да обосновава пренебрегване на направения конкретен отказ от други лица. Това е така, защото на първо място, не се сочат конкретни данни за разкриване на корупция или на злоупотреба с власт, нито пък повишаване на прозрачността и отчетността на конкретните субекти. На второ място, следва да се посочи, че дейността на кметските администрации е част от обществения живот и е от съществено значение за неговото функциониране. За да укрепи тази общественозначима дейност, законодателят е създал специални правила за нейното регулиране. В тази връзка търсенето на конкретни лични данни на конкретен служител ще доведе до накърняването на друг, по-висш по степен обществен интерес, който е свързан с общественото доверие по отношение на конкретния орган на местната власт. Това обществено доверие е изключително по отношение на индивидуалния интерес, защото дейността е свързана със защита на други права и интереси, а именно личните данни на физическите лица, правото на личен и семеен живот, защита на човешкото достойнство, на националната сигурност и др. подобни. Това е в съответствие с принципа на пропорционалност, защото ограничаването в

определени хипотези на принципа на публичност е в интерес на оправдани цели за защита на установени права и законни интереси, които са сравними с интереса на обществото да има доверие в работата на органа на местна власт, за да бъдат защитени в най-пълна степен неговите лични права. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че не са изложени мотиви дали е налице надделяващ обществен интерес. В тази връзка следва да се отбележи, че в заявлението за предоставяне на достъп до обществена информация не са посочени доводи, които да обосноват интереса на заявителя към поисканата информация, свързана с дейността на конкретния служител и като да касаят надделяващ обществен интерес. С дадения достъп до поисканата информация е достатъчна да удовлетвори направеното искане и целта на закона.

При липсата на наведени доводи, които да обосноват интереса към поисканата информация, административният орган не дължи в повече правни изводи относно приложението или неприложението на чл. 37, ал. 1, т. 2, предл. 2, вр. с § 1, т. 6 ДРЗДОИ за надделяващ обществен интерес. Едва след навеждане на доводи, които да обосновават наличието на интерес, органът следва да изложи мотиви, от които да се установи по какъв начин исканата информация се отнася до трето лице, респективно какви негови интереси биха били засегнати, тъй като именно наличието на надделяващ обществен интерес е свързано с преодоляване на несъгласието по чл. 37, ал. 2 ЗДОИ, за да се разкрият корупция, злоупотреба с власт и др. изрично посочени хипотези. За да може обаче административният орган да изложи правни съображения дали може да бъде преодоляно несъгласието на третото лице, следва да бъдат изложени доводи в заявлението, сочещи за наличието на надделяващ обществен интерес. Действително разпоредбата на § 1, т. 5, б. "б" и б. "в" от ДРЗДОИ въвежда презумпция на наличие на обществен интерес, когато сведенията и данните са свързани с улесняване на прозрачността и отчетността на задължените субекти относно взиманите от тях решения, както и гарантира законосъобразното и целесъобразно изпълнение на законовите задължения на субектите по чл. 3 от ЗДОИ. В настоящият случай с оглед характера на исканата информация, неизлагането на конкретни мотиви на лицето, посочени в искането за предоставяне на достъп до обществена информация, както и с оглед всички събрани по делото писмени доказателства, следва да се приеме, че не е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, като чрез предоставянето на исканите сведения не се цели постигането на определени в закона цели - да се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект относно взиманите решения, както и да се гарантира законосъобразното и целесъобразно изпълнение на законови задължения. С оглед на изложеното, съдът приема, че против Решение №РКС24-РИ09-40/16.04.2024г. на Ц. Н. – кмет на район „Красно село“, Столична община е издадено от компетентен за това административен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на предписаната от закона форма. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, материалният закон е приложен правилно и актът е издаден в съответствие с целта на закона. Поради това жалбата на Н. В. В. от [населено място] следва да бъде отхвърлена.

По направеното искане за установяване на злоупотреба с право, съдът изразява следното становище: Съгласно разпоредбата на чл.3 ГПК участващите в съдебните производства лица и техните процесуални представители следва да упражняват своите

процесуални права добросъвестно и съобразно добрите нрави. Преценката за това дали добросъвестно се упражняват процесуалните права от участниците в конкретно съдебно производство е на решаващия съд . Тази преценка следва да се основава на изследване поотделно и в съвкупност на събраните доказателства.

Недобросъвестното упражняване на правото на жалба, когато то има за последица възникването и упражняването на процесуални права в съответното производство , може да има за последица увреждането на интересите на другите страни в производството. Съдът в настоящото производство установява , че събраните доказателства , вкл. и броя на образуваните дела по подадени жалби от Н. В. В. по реда на ЗДОИ със сходен предмет и идентичен ответник, както и изложените в решението мотиви , недобросъвестно упражняване на права. Това мотивира извод за осъществяване на разпоредбата на чл.40,ал.1,изр. последно от ЗДОИ.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл.143, ал.4 АПК ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива, има право на разноски. Предвид това оспорващите следва да бъдат осъдени да заплатят на Столична община разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 76 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. В. В. от [населено място] против Решение №РКС24-РИ09-40/16.04.2024г. на Ц. Н. – кмет на район „Красно село“, Столична община по заявление с рег. № РКС24- ОИ94-23/03.04.2024г. по описа на Столична община.

ОСЪЖДА Н. В. В. от [населено място] да заплати на Столична община деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Съдия: